

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Comença un nou curs

Comença un nou curs, un temps nou, amb tot el que ens oferirà, i amb les gràcies que el Senyor ens vulgui concedir.

La vida està feta d'etapes, hi ha etapes més curtes i altres més llargues, i és adient recordar el que el papa Lleó, en el seu discurs als bisbes a la seu de la Conferència Episcopal el passat 8 de juny, ens proposava als bisbes l'exemple d'un viatge. Nosaltres ho podem aplicar al començament d'aquest nou curs. En aquella ocasió deia el Sant Pare: «se m'ha acudit proposar-vos la imatge d'un viatge en què el destí és Déu, cap a qui alcem la nostra mirada. És un viatge *sui generis*, ja que realment no ens movem materialment, però en el que volem deixar volar el nostre cor». Per això, alçant la nostra mirada a Déu i al camí que tenim al davant us convido a deixar volar el nostre cor i ens proposem uns objectius per al nou curs. Uns objectius concrets, fruits de les necessitats que ens envolten i de les urgències que se'ns presenten, per afrontar-los com a Església diocesana. Ho hem de fer partint del principi i fonament que és Ell, Déu mateix, el qui ha d'ocupar el primer lloc, senzillament perquè Ell és el primer en tot.

1. En primer lloc, anunciar l'Evangelí. Aquesta ha de ser la primera proposta: «Aneu a tots els pobles, bategeu, ensenyeu tot el que jo us he ensenyat...» (Mt 28,20). Es tracta del primer anunci, i del que cada dia hem de fer present en el món. Fa ja molts anys, el papa sant Pau VI recordava a la seva exhortació apostòlica *Evangelii Nuntiandi*: «Volem confirmar una vegada més que la tasca de l'evangelització de tots els homes constitueix la missió

essencial de l'Església. Evangelitzar constitueix la felicitat i la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més profunda. Ella existeix per evangelitzar, és a dir, per predicar i ensenyar, ser canal del do de la gràcia, reconciliar els pecadors amb Déu, perpetuar el sacrifici de Crist» (EN 14).

2. El segon objectiu és continuar el procés de reestructuració diocesana. Es tracta d'una reorganització que ja hem comen-

çat i que ens ha de portar a una reorganització més profunda, també de les parròquies i de la distribució dels mossens per adaptar-nos a les noves situacions que se'ns presenten.

3. En tercer lloc, la integració dels que venen de fora. Són germans nostres i ens cal passar d'una pastoral i unes activitats d'acollida, que evidentment han de continuar, a una plena integració a les nostres parròquies, grups i moviments, com exhortava sant Pau: «així ha preparat els que formen el poble sant perquè exercixin el ministeri d'edificar el cos de Crist, fins que tots plegats arribem a la unitat en la fe i en el coneixement del Fill de Déu, a formar l'home perfecte, a la talla de la plenitud del Crist» (Ef 4,12-13).

4. I finalment, la «sinodalitat». Perquè cal tenir present que no vivim sols. Déu ens ha creat per a viure en societat, i Jesús va escollir i cridar els seus deixebles per a viure en comunitat amb Ell. D'aquí sorgeix aquest tema de la «sinodalitat». Vull recordar aquí també les paraules del papa Lleó als bisbes el passat 8 de juny: «El camí sinodal emprès per l'Església

és un procés d'escolta en profunditat. Ser capaços de reconèixer la veu de Déu que parla a través de la comunitat eclesial és un dels seus valors fonamentals».

Així, doncs, amb aquests objectius comencem esperançats el nou curs, posant-ho tot a les mans del Senyor que és amor, i demanant la protecció maternal de la Mare de Déu de la Salut, patrona de la nostra diòcesi.

Escolta aquí
la carta
del Bisbe

ENTREVISTA

El problema de l'habitatge

SALVADOR BUSQUETS

La Memòria 2025 de Càritas Catalunya confirma que l'accés a l'habitatge continua essent un dels problemes més greus que tenim a la nostra societat. De fet, la situació està empitjorant, any rere any. A més, «les dificultats derivades de la situació administrativa irregular de moltes persones i l'afebliment dels vincles socials i comunitaris són alguns dels factors que avui condicionen els processos d'exclusió social a Catalunya», assegura Salvador Busquets, president de Càritas Catalunya.

El problema de l'habitatge té una solució viable a mig termini?

A llarg termini, sí; i si ens hi poséssim ara, a mig termini segur que alleugeriria la situació de moltes persones. Però tothom ha d'entendre que això és una carrera de fons, on el principal protagonista no poden ser les entitats socials, sinó l'Administració. Cal fer una política social en majúscules.

Què caldria fer?

El que podem fer les entitats socials és aportar uns quants pisos, però tenint en compte el nombre reduït del qual en podem disposar això és una gota enmig de la increïble necessitat. El que podem aportar és la gestió d'un parc d'habitatges, si ens el cedeixen, per a destinar-lo a col·lectius amb unes necessitats especials, als quals els caldrà acompanyament. Però això, sense una política que permeti la incorporació al mercat d'habitatge d'un nombre substancialment superior dels habitatges que hi ha, i amb unes condicions assequibles per a una ciutadania, no és possible.

Què proposeu des de Càritas?

Hem d'intentar treballar a tots els nivells. Una cosa que sap fer bé Càritas, i que no ho pot deixar de fer mai, és acompanyar les persones amb dificultats. I això inclou tant el treball social, com orientar, gestionar les possibles ajudes a les quals tinguin dret..., però també donar-los suport emocional; que vegin que no estan sols.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

La paciència, una virtut contracultural

Vivim en la cultura de la immediatesa. Amb un sol clic podem comprar gairebé qualsevol cosa, obtenir una resposta instantània o rebre a casa allò que desitgem. Ens hem acostumat a pensar que tot ha d'estar disponible a l'instant. Si alguna cosa triga, ens inquietem; si no arriba de seguida, ens frustrem. Sense adonar-nos-en, aquesta mentalitat també afecta la nostra vida interior i espiritual.

En una entrevista recent, el bisbe cistercenc Erik Varden —que enguany va predicar els exercicis quaresmals al papa Lleó XIV i a la Cúria Romana— recordava que la paciència és una de les virtuts més necessàries i, alhora, més oblidades del nostre temps.

Monsenyor Varden observa que vivim sota la il·lusió que tot desig ha de ser satisfet immediatament. Però aquesta lògica, pot ser vàlida per a certes necessitats materials, no serveix per a allò que és essencial. El creixement humà, la maduració de la fe, l'educació dels fills, la reconciliació entre les persones i l'acció de Déu en la nostra vida requereixen temps. Les coses grans necessiten temps.

La Sagrada Escriptura és plena d'exemples. Abraham va esperar molts

anys el compliment de la promesa. Moisès va conduir el poble pel desert durant quaranta anys. Maria va guardar en el seu cor, amb paciència, els esdeveniments que no comprenia del tot. I Jesucrist ens va mostrar la paciència de Déu, que acompanya amb misericòrdia els ritmes de cada persona.

La paciència no és resignació passiva ni una simple capacitat de suportar. És una forma concreta d'esperança. Qui és pacient confia que Déu continua actuant, fins i tot quan no veu resultats immediats. La paciència ens ensenya a respectar els temps del Senyor i a reconèixer que la gràcia creix silenciosament, com la llavor a la terra.

En un món accelerat, cultivar la paciència és un autèntic testimoni cristià. Significa aprendre a esperar, perseverar i confiar. Perquè la santedat no s'improvisa: es va forjant dia rere dia, amb la certesa que Déu guia la nostra història.

Potser avui el Senyor ens convida precisament a això: a no exigir fruits immediats, sinó a caminar amb serenitat. Les coses veritablement importants —l'amor, la fe, la conversió i la pau del cor— sempre necessiten temps.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Construir la civilización del amor

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

La civilización del amor, expresión acuñada en el magisterio contemporáneo, designa un horizonte de convivencia humana fundado en la dignidad de la persona, la verdad y la caridad. No se trata de un ideal abstracto, sino de un estilo social y eclesial en el que las relaciones quedan configuradas por la justicia, la solidaridad y el perdón. Desde esta perspectiva, la fe cristiana ofrece una antropología integral que armoniza razón y afecto, libertad y responsabilidad, siempre orientada al bien común.

La corrección fraterna no es juicio ni condena, sino un acto de amor que busca restaurar la comunión. En la civilización del amor, corregir al hermano implica acompañar con paciencia, escuchar con respeto y ayudar a crecer en la verdad.

La encíclica *Magnifica humanitas* recuerda la grandeza de la dignidad hu-

mana y afirma que la plenitud de la persona se realiza en la apertura a Dios y en la fraternidad. En su número 187, León XIV subraya: «El proyecto de la civilización del amor asume aquí la tarea decisiva de transformar esta interdependencia padecida en una solidaridad deseada y elegida. Es el criterio para orientar los procesos tecnológicos: no basta con que la IA nos haga más eficientes o conectados, debe servir para edificar esa familia humana universal, con derechos y deberes compartidos, donde la proximidad digital se convierta en una ocasión real de encuentro y de cuidado recíproco».

Que santa María, Madre del amor hermoso, nos acompañe en la construcción cotidiana de esta civilización del amor, y nos enseñe a vivir en la verdad que libera y en la caridad que edifica.

Lectures de la missa diària i santoral

7. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)
[1Co 5,1-8 / Sl 5 / Lc 6,6-11]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Dimarts [Mi 5,2-5a (o bé: Rm 8,28-30) / Sl 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé: 1,18-23)]. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. V) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres; sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi i papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. XI), rel.

9. □ Dimecres [1Co 7,25-31 / Sl 44 / Lc 6,20-26]. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.

10. ■ Dijous [1Co 8,1b-7.11-13 / Sl 138 / Lc 6,27-38]. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustiniana; beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrà); beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. ■ Divendres [1Co 9,16-19.22-27 / Sl 83 / Lc 6,39-42]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. ■ Dissabte [1Co 10,14-22 / Sl 115 / Lc 6,43-49]. El Nom de Maria; Mare de Déu de Lluç, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prev. agustiniana, a Sant Joan de les Abadesses.

13. ■ † Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.)
[Sir 27,33-28,9 / Sl 102 / Rm 14,7-9 / Mt 18,21,35]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i Doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 33,7-9)

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meua. Si jo amenaço el pecador amb la mort, i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'has advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la seva vida».

Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors».*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,8-10)

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 18,15-20)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà peca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat un germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n amb la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un publicà.

Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo soc enmig d'ells».

Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 33,7-9)

Esto dice el Señor: «A ti, hijo de hombre, te he puesto de centinela en la casa de Israel; cuando escuches una palabra de mi boca, les advertirás de mi parte. Si yo digo al malvado: "Malvado, eres reo de muerte", pero tú no hablas para advertir al malvado que cambie de conducta, él es un malvado y morirá por su culpa, pero a ti te pediré cuenta de su sangre. Pero si tú adviertes al malvado que cambie de conducta, y no lo hace, él morirá por su culpa, pero tú habrás salvado la vida».

Salm responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón».*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 13,8-10)

Hermanos: A nadie le debáis nada, más que el amor mutuo; porque el que ama ha cumplido el resto de la ley. De hecho, el «no cometerás adulterio, no matarás, no robarás, no codiciarás», y cualquiera de los otros mandamientos, se resume en esto: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». El amor no hace mal a su prójimo; por eso la plenitud de la ley es el amor.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,15-20)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si tu hermano peca contra ti, repréndelo estando los dos a solas. Si te hace caso, has salvado a tu hermano. Si no te hace caso, llama a otro o a otros dos, para que todo el asunto quede confirmado por boca de dos o tres testigos. Si no les hace caso, díselo a la comunidad, y si no hace caso ni siquiera a la comunidad, considéralo como un pagano o un publicano.

En verdad os digo que todo lo que atéis en la tierra quedará atado en los cielos, y todo lo que desatéis en la tierra quedará desatado en los cielos. Os digo, además, que si dos de vosotros se ponen de acuerdo en la tierra para pedir algo, se lo dará mi Padre que está en los cielos. Porque donde dos o tres están reunidos en mi nombre, allí estoy yo en medio de ellos».

COMENTARI

Construint comunitat

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

Lligar i deslligar no és una prerrogativa exclusiva de sant Pere i dels seus successors. És la gràcia que el Senyor concedeix als seus per tal de construir, com a comunitat, el poble dels creients. Comunicar, crear comunió, fer comú allò que rebem, construeix i consolida. L'Església és una comunió. De vegades es creu que és un grup monolític; altres vegades, que és una màquina perfecta i exacta. Hi ha qui la confon amb un partit o amb una secta. Però l'Església és una comunió. Per això comunica i fa comú, entre tots, la fe, l'esperança i l'amor de Crist, que és l'únic singular, perquè és l'únic present en tots.

No és gens fàcil corregir i pregar. Cal fer-ho quan és necessari, però sempre amb humilitat i estant disposats fins i tot al rebuig. La correcció fraterna i la pregària són dues realitats concretes que forgen el sentit de la doble pertinença eclesial: universal i local. El sentit de l'Església local permetrà créixer en el seguiment de Jesucrist i evitarà teoritzar massa sobre què significa viure evangèlicament; la dimensió de l'Església universal obrirà horitzons d'evangelització i de comunió. És difícil, però és possible. I ens cal aconseguir-ho. Aquesta és l'autèntica missió de l'Església: ser sagrament del perdó.

Cal posar-se en el lloc de qui ha pecat, anar-lo a trobar, parlar-ne i intentar-ho tot per tal de guanyar-lo. Sempre amb respecte i amor.

L'alegria de les persones que només busquen divertir-se és passatgera. No té arrels. La veritable alegria té unes arrels profundes que permeten viure en pau amb la pròpia consciència, fent sempre el bé. La Mare Teresa de Calcuta, avui santa, deia: «No hem de permetre mai que ningú s'allunyi de nosaltres sense sentir-se millor i més feliç. Davant dels pobres, nosaltres hem de ser com la imatge de la bondat de Déu. El nostre somriure ha d'estar sempre a flor de llavis per a cada infant que socorrem, per a cada abandonat o malalt a qui oferim companyia i medicina. Poc serà oferir les nostres atencions: hem d'oferir a tots el nostre cor».

Cada nou dia és un petó de Déu que ens diu que aquell dia necessita les nostres mans per fer el bé; que cada nou dia hem de somriure, perquè el somriure engendra somriure, de la mateixa manera que l'amor engendra amor. Si ho fem així, ja començarem a ser feliços a la terra, i la nostra felicitat serà plena en la vida eterna.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Diumenge 6 de setembre, a les 12 h.

Missa d'inici del ministeri de Mn. Carles Cahuana com a rector de Sant Pere de Terrassa.

Dilluns 7 de setembre, a les 18 h.

Vetlla de Pregària de la Mare de Déu de Puiggraciós i comiat de la comunitat de monges benedictines.

Del dijous 10 al dissabte 12 de setembre.

Convivència d'inici de curs del Seminari diocesà a la Residència de la Immaculada de Tartera (La Cerdanya).

Diumenge 13 de setembre, a les 11 h.

Missa d'inici del ministeri de Mn. Miguel Ángel Jaimes com a rector de la Mare de Déu de Les Arenes de Terrassa.

Light, organitzades per la Delegació de Joventut. Les activitats han combinat formació, pregària, convivència i Eucaristia, amb la participació del bisbe Salvador en alguns moments. El proper pelegrinatge diocesà de joves serà a Santiago de Compostella, en el marc de la PEJ.

Pelegrinatge a Itàlia. Un grup de 31 persones van participar, del 3 al 7 d'agost, en un pelegrinatge a Itàlia pels llocs vinculats a sant Benet de Núrsia i santa Rita de Càssia. La iniciativa ha estat organitzada per la parròquia de

Santa Eulàlia de Ronçana i els grups del Moviment Cristià de Pobles i Comarques de Catalunya de la diòcesi.

Convivències familiars. Prop de 100 persones han participat en les convivències familiars organitzades per la Delegació de Pastoral Familiar, celebrades del 21 al 23 d'agost sota el lema «Alça la mirada... per mirar com Jesús». La trobada ha ofert espais de pregària, joc, diàleg i convivència per descobrir Déu present en la vida familiar. Enguany hi han participat set famílies noves, en una experiència valorada molt positivament pels assistents.

El bisbe Salvador celebra amb un grup de joves de Madrid. Dijous 27 d'agost, un grup de 60 joves de Madrid que feien caminant la ruta del Camí Ignasià amb el seu rector D. Juan Carlos Mateos, director de la Comissió Episcopal de Clergat i Seminaris, van estar a la parròquia de Sant Cristòfol de Terrassa, a Ca n'An-

glada. El bisbe Salvador els hi va presidir la celebració de l'Eucaristia i va departir llargament amb ells.

Defunció

Defunció de Mn. Lluís Bonet i Armengol.

El dia 7 d'agost morí a Barcelona Mn. Lluís Bonet i Armengol, prevere de l'arxidiòcesi. Ordenat prevere el 1958, va ser vicari a la Puríssima de Sabadell i, posteriorment, rector de Sant Cristòfol de Terrassa i vicari episcopal de la Zona Pastoral de Terrassa entre 1973 i 1993. Posteriorment va ser rector de la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Descansi en pau.

Coneix més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

Notícies

Trobades d'estiu de la Delegació de Joventut. Més de 600 joves, catequistes i monitors han participat en les trobades *Be Apostle*, *Be Chosen* i *Be*

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Empieza un nuevo curso

Empieza un nuevo curso, un tiempo nuevo, con todo lo que nos deparará y con las gracias que Dios quiera concedernos. La vida está hecha de etapas, las hay más cortas y otras más largas, y pienso que es adecuado recordar lo que el papa León, en su discurso a los obispos en la sede de la Conferencia Episcopal el pasado 8 de junio, nos proponía con el ejemplo de un viaje. Nosotros podemos aplicarlo en el inicio de este nuevo curso. En aquella ocasión decía el Papa: «se me ha ocurrido proponeros la imagen de un viaje en el que el destino es Dios, hacia quien levantamos nuestra mirada. Es un viaje *sui generis* ya que realmente no nos movemos materialmente, pero en el que queremos dejar volar nuestro corazón».

Por eso, levantando nuestra mirada a Dios y al camino que tenemos por delante os invito a dejar volar nuestro corazón y nos proponemos unos objetivos para el nuevo curso. Unos objetivos concretos, frutos de las necesidades que nos rodean y de las urgencias que se nos presentan para afrontarlos comunitariamente como Iglesia diocesana. Debemos hacerlo partiendo del principio fundamental de que es Él,

Dios mismo, el que debe ser el primero y el que debe ocupar siempre el primer lugar, sencillamente porque Él es el primero en todo.

1. En primer lugar, anunciar el Evangelio. Ésta debe ser la primera propuesta: «Id a todos los pueblos, bautizad, enseñad todo lo que yo os he enseñado...» (Mt 28,20). Se trata del primer anuncio, y también del que cada día debemos hacer presente en el mundo. Hace ya bastantes años, el papa san Pablo VI nos recordaba en su exhortación apostólica *Evangelii Nuntiandi*: «Queremos confirmar una vez más que la labor de la evangelización de todos los hombres constituye la misión esencial de la Iglesia. Evangelizar constituye la felicidad y la vocación propia de la Iglesia, su identidad más profunda. Ella existe para evangelizar, es decir, para predicar y enseñar, ser canal del don de la gracia, reconciliar a los pecadores con Dios, perpetuar el sacrificio de Cristo» (EN 14).

2. El segundo objetivo es continuar el proceso de reestructuración diocesana. Se trata de una reorganización que ya hemos empezado y que nos deberá llevar a una reorganización más profunda, también de las parroquias y de la

distribución de los sacerdotes para adaptarnos a las nuevas situaciones que se nos presentan.

3. En tercer lugar, la integración de los que vienen de fuera. Son hermanos nuestros y necesitamos pasar de una pastoral y unas actividades de acogida, que evidentemente deben continuar, a una plena integración en nuestras parroquias, grupos y movimientos como ya exhortaba san Pablo: «para la edificación del cuerpo de Cristo hasta que todos lleguemos a estar unidos en la fe y en el conocimiento del Hijo de Dios» (Ef 4,12-13).

4. Y por último me refiero a la «sinodalidad». Porque hay que tener presente que no vivimos solos. Dios nos ha creado para vivir en sociedad y Jesús escogió y llamó a sus discípulos para vivir en comunidad con Él. De ahí surge este tema de la «sinodalidad». Quiero recordar aquí también las palabras del papa León a los obispos el pasado 8 de junio: «El camino sinodal emprendido por la Iglesia es un proceso de escucha en profundidad. Ser capaces de reconocer la voz de Dios que habla a través de la comunidad eclesial es uno de sus valores fundamentales».

Así pues, con estos objetivos empezamos esperanzados el nuevo curso, poniéndolo todo en manos del Señor que es amor, y pidiendo la protección maternal de la Virgen de la Salud, patrona de nuestra diócesis.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

